

Bidraget bogført. Det er en Pligt, som jeg ved vil medføre ikke ringe Besvær, og der er jo allerede omtalt i Dag, at Kommunerne have Besvær nok; men jeg kan ikke se, hvorledes man kan komme ud over Kontrollen paa anden Maade. Jeg antager, at i de mindre Kommuner vil dette Besvær heller ikke være saa overordentlig stort. Jeg formoder, at man f. Eks. paa Landet i Reglen vil kunne faa en eller flere Lærere til mod en forholdsvis ringe Godtgørelse at paatage sig dette Arbejde. I de store Kommuner kræves der naturligvis større Anstalter hertil, men der er jo ogsaa større Evne til Stede. Den Ret, som de vedkommende skulle have, naar de have opfyldt deres Forpligtelse og komme til en Ulykke, som de ikke selv have tilføjet sig med Forsæt eller paadraget sig under Udøvelsen af en lovstridig Handling, samt naar de ikke efter Ulykken ere i Besiddelse af en vis Formue eller Indtægt eller af en Næring, som kan drives uagtet Ulykkestilsfældet, er følgende: En Dagpenge udbetales, dog først 13 Uger efter at Ulykkestilsfældet indtraf, hvis de endnu ere under Lægebehandling. Jeg har nemlig her ligesom Udvalget i Hjorment, at naar Staten har oprettet Sygekasser, som nyde Statsunderstøttelse, maa man fordrø i et saadant Lovforslag, at vedkommende skal benytte disse Sygekasser; derfor indtræder Forsikringsanstaltens Forpligtelse først efter de 13 Uger, hvori Sygekassernes bestaar. Naar det er konstateret, at den vedkommende har paadraget sig en vedblivende Arbejdsudygtighed, tilkommer der ham en Invalidpen sion, og jeg har ment at maatte sætte denne betydelig højere end Udvalget. Jeg har ment at Maksimum kunde sættes til 600 Kr., naar vedkommende er Enkeltperson; for en Familieforsørger har jeg derimod som Maksimum sat 800 Kr. Hvis den vedkommende dør og efterlader sig Familie, som han skulde forsørge, har jeg sat Maksimum for Understøttelsen til de efterladte til 300 Kr., idet man jo maa erkende, at det ikke skal være Ulykkesforsikringens Hensigt at sætte Folk i Stand til at leve uden at bestille noget og fuldstændig sorgfrit, fordi deres Forsørger er død; i saa Tilfælde vilde det jo ofte være et Held for dem, at Forsørgeren døde, og det skal det dog ikke være. Forsikringen skulde nærmest

bringe dem over Ulykken, enten ved at sætte dem i Stand til at komme ind i et andet Erhverv, eller ved at støtte dem, saaledes at de nogenlunde blive i Stand til at bære det Tab, de have lidt.

De andre Enkeltheder i Forslaget skal jeg ikke dvæle nærmere ved, men hvad jeg til Slutning maa gøre til Genstand for en nærmere Paavisning, er, hvorvidt Forslaget er pekuniært gennemførligt. Der mener jeg, at naar man vil gøre et Overslag over, hvor meget en Ulykkesforsikring vil koste, maa man ikke gaa den Vej at spørge: hvad vil det koste at forsikre vedkommende gennem en privat Forsikringsanstalt? Thi det vil nødvendigvis blive forholdsvis dyrt. Den rationelle Vej vil være at undersøge, hvor mange Ulykkestilsfælde der gennemsnitlig forefalder i Landet om Aaret, hvor mange Dødsfald og hvor mange Invaliditetsilsfælde, og saa udregne, hvor meget der vil medgaa til Forsikring efter Lovforslagets Regler for dette Antal Tilfælde. Vil man gøre dette, møder man desværre den Mangel, at det statistiske Grundlag, som foreligger her i Landet, ikke er saa fuldstændigt, som ønskeligt var. For det første omfatter vor Statistik kun Ulykkesdødsfaldene, og for det andet menes der, at ogsaa denne Statistik er mangelfuld. Det forholder sig saaledes, at der i Statistisk Tabelværk findes to Oversigter over saadanne Forhold. Den ene hidrører fra de gejstlige Embedsmænd, altsaa fra Præsterne, den anden Række hidrører fra Embedslægerne. Den Statistik, som hidrører fra de gejstlige Autoriteter, findes i Tabelværkets 4de Række, Litra A., Nr. 7. Den siger, at der i Gemaaret 1885—89 er forefaldet 126 Dødsfald ved Ulykkestilsfælde i Hovedstaden, 408 Dødsfald i Kjøbstæderne og 1865 i Landsognene. Det bliver i alt 2399 Ulykkesdødsfald i hele Landet i dette Gemaar eller 480 om Aaret. Det oplyses imidlertid, at denne Statistik lider af store Mangler særlig for Kjøbenhavns Vedkommende, idet flere Sogne her ikke vare i Stand til at raade over de fornødne Oplysninger. Saa kommer man til at henvende sig til den anden Opgivelse, som er fremkommen fra Lægerne, og som findes i Tabelværkets Nr. 6; men den drejer sig kun om Byerne, idet det, som bekendt, paa Landet ikke er forekrevet ved Lov, at der skal udstedes Dødsattest fra en Læge ved ethvert